

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Որբեր

Մի՛ լար, քո՛ւյր իմ, դառն արցունքով
Եղբորդ սիրտը մի՛ այրիլ,
Մեր խղճուկ մոր դու լաց սուգով
Նորից կյանք չես պարզևիլ:

Անգութ մահը նորան անդարձ
Խլեց մեզնից հավիտյան,
Եվ մեզ սիրող մորից գրկված՝
Թողեց անտեր, անպաշտպան:

Բայց դու մի՛ լար... Քո՛ւյր իմ անգին,
Հիշի՛ր մեր մոր այն խրրատ՝
Որ նա մահվան տխուր ժամին
Մեզ կրտակեց, իբր ավանդ:

«Միրե՛ք միմյանց, նա մեզ ասաց
Անվերջ սիրով, ի՛նչ որդիք,
Միրե՛ք անկեղծ ու անձնուրաց,
Որ միշտ լինեք երջանիկ»:

Մի լար. քո՛ւյր իմ... այսուհետև
Թո՛ղ այդ սերը կյանքի մեջ
Լինի մեզ սայր, թիկունք ու թև.

Նա մեր ցավին կրտա վերջ...

1888, 4 օգոստոսի